

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, zastoupen Dr. Pavlem Randlem, LL.M., advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, **b) Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2013, č. j. 62 Af 69/2013 – 536,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci b) **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a) Dr. Pavla Randla, LL.M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2013, č. j. 62 Af 69/2013 – 536, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 9. 2004, č. j. R 38,39/2003, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o nákladech soudního řízení. Uvedeným rozhodnutím předsedy žalovaného bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2003, č. j. S 165/03-6152/03-ORP, potvrzeno v bodě 2. výroku a změněno v bodě 1. výroku. Podle rozhodnutí žalovaného ve znění této změny měli žalobci uzavřít a plnit ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20. 12. 2000 (dále jen „Smlouva o propojení“) dohody porušující v době od jejího

uzavření do 30. 6. 2001 ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění a v době od 1. 7. 2001 do 31. 7. 2003 ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS“). Za uzavření zakázaných dohod jim byly podle ust. § 22 odst. 2 tohoto zákona uloženy pokuty ve výši 4.500.000 Kč a 12.000.000 Kč.

Krajský soud ve věci rozhodoval znovu poté, co byly jeho předchozí rozsudky na základě kasační stížnosti zrušeny, naposledy rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 10/2013 - 47 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku shledal, že nebylo porušeno právo na obhajobu žalobce a) v důsledku změny popisu skutku. Důvodními neshledal ani námitky zpochybňující vymezení relevantního trhu, námitku, že se Smlouva o propojení nezabývala nepřímým propojením, ani námitku směřující proti závěru, že na trhu existovala výhodnější nabídka propojení. Žalovaný však postupoval nezákonně, pokud předmětnou dohodu zakotvenou ve Smlouvě o propojení označil za dohodu horizontální a aplikoval pravidlo *de minimis* ve vztahu k horizontálním dohodám a nikoli k dohodám vertikálním. Z rozhodnutí dále není zřejmé, jakým způsobem žalovaný vypočetl společný podíl žalobců na relevantním trhu. Správní spis neposkytuje podklad pro přezkum správnosti stanovené výše společného podílu na trhu a zákonnosti aplikace pravidla *de minimis* a současně je rozhodnutí předsedy žalovaného ve vztahu k výši společného podílu na trhu nepřezkoumatelné. Krajský soud z těchto důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného a dodal, že teprve po doplnění podkladů bude na místě zabývat se případnou prekluzí práva uložit pokutu. Z důvodu procesní ekonomie se již krajský soud nezabýval námitkami ve vztahu k zákonnosti a přiměřenosti pokut.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že krajský soud překročil rámec soudního přezkumu, neboť postavil své rozhodnutí na důvodech, které nebyly v žalobách ani v jejich doplněních namítány. Těmito nenamítanými důvody jsou podle něj nepřezkoumatelné vymezení podílu dohody žalobců na relevantním trhu, nesprávný či chybějící popis způsobu výpočtu podílu dohody žalobců na relevantním trhu, a eventuelní prekluze práva vydat rozhodnutí ve věci. K povaze dohody uzavřené mezi žalobci stěžovatel s odkazem na odbornou literaturu namítl, že ust. § 5 ZOHS nedává prostor na posouzení povahy konkrétní dohody mezi soutěžiteli. Pokud soutěžitelé působí na stejné úrovni trhu, pak jsou veškeré dohody uzavřené mezi nimi dohodami horizontálními. Smlouva o propojení je smíšenou dohodou podle ust. § 5 ZOHS. Oba soutěžitelé, kteří vůči sobě zůstávají v horizontálním (konkurenčním) vztahu, jsou si navzájem „převodním můstkem“ k zajištění hovoru mezi oběma poskytovateli telekomunikačních služeb. Společnost, v jejíž síti má být hovor zakončen, není v pozici odběratele, pouze umožňuje, aby hovor přicházející od konkurenční sítě skončil u zákazníka tohoto konkurenta. Ze strany příjemce hovoru nejde o aktivní převzetí hovoru do své sítě, ale o pasivní strpění dokončení hovoru ve své síti. Ani jeden soutěžitel nekonsumuje žádnou službu. Jedná se spíše o vnucenou spolupráci soutěžitelů na stejné úrovni trhu. Propojovací poplatek vyjadřuje mix přímých nákladů a marží a není úplatou za danou službu. Případné nesprávné určení charakteru dohody mezi žalobci však nemá žádný vliv na správnou aplikaci pravidla *de minimis*. Z prvostupňového správního rozhodnutí je zřejmé, že společný podíl žalobců na relevantním trhu činil v roce 2002 cca 40 % a za 1. pololetí roku 2003 45 %. Podíl samotné Smlouvy o propojení na relevantním trhu byl sice nižší (6 – 7 %), to však nehraje roli. Hranice

pokračování

výjimky *de minimis* byla v rozhodné době u vertikálních dohod 10 % a u horizontálních 5 %. Je zřejmé, že účastníci dohody, jako dva ze tří největších poskytovatelů mobilních telekomunikačních služeb, mají společný podíl na relevantním trhu značně převyšující 10 %. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce a) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odmítl tvrzení o soudním přezkumu nad rámec žalobních bodů, neboť k důvodům, pro které krajský soud rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil, musel přihlídnout z úřední povinnosti. Argumenty k horizontální povaze dohody uzavřené mezi žalobci, k irelevanci požadavku na přezkoumatelnost určení povahy dohody podílu žalobců a k nadbytečnosti požadavku na přezkoumatelnost podílu dohody na relevantním trhu označil žalobce a) za bezpředmětné. Ve zbytku odkázal na svá dřívější podání a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Žalobce b) se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že krajský soud překročil rámec soudního přezkumu, neboť postavil své rozhodnutí na důvodech, které nebyly v žalobách ani v jejich doplněních namítány. Těmito nenamítanými důvody jsou podle něj nepřezkoumatelné vymezení podílu dohody žalobců na relevantním trhu, nesprávný či chybějící popis způsobu výpočtu podílu dohody žalobců na relevantním trhu, a eventuelní prekluze práva vydat rozhodnutí ve věci. Svým obsahem se jedná o námitku porušení ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s.

Podle ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. přezkoumá soud napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Toto ustanovení vyjadřuje dispoziční zásadu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, podle níž platí, že pro rozsah soudního přezkumu je zásadně určující žaloba, resp. žalobní námítka (žalobní body). Soudní přezkum není všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jak však dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 (č. 2288/2011 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), jednou z výjimek z dispoziční zásady je situace, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Soud je proto oprávněn zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, pokud postrádá srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby. Další výjimkou z uvedené zásady je také povinnost soudů přihlídnout k prekluzi práva (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I ÚS 1419/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Pro posouzení souladu napadeného rozsudku s ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. je nutno nejprve zjistit, zda důvody zrušení žalobou napadeného rozhodnutí korespondují s žalobními body. Jestliže by tomu tak nebylo, bylo by poté na místě posoudit, zda nebylo povinností krajského soudu přihlídnout k těmto důvodům z úřední povinnosti. O vadném postupu (porušení ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., resp. zásady dispoziční) by bylo možné hovořit teprve v případě, že by krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodů, které by nebyly žalobcem namítány a ke kterým by zároveň nebyl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle ust. § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

První krok posouzení souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. se tedy musí opírat o identifikaci žalobních bodů vyjádřených nikoliv pouze v samotné žalobě, nýbrž i v případných doplněních, byla-li podána v souladu s ust. § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s. ve lhůtě pro podání žaloby. Poté, co krajský soud provedl rekonstrukci spisu, je zřejmé, že tuto podmínku splňují podání žalobce a) ze dne 16. 11. 2004, zasláné tentýž den (tj. poslední den lhůty pro podání žaloby) krajskému soudu prostřednictvím držitele poštovní licence, i podání žalobce b) ze dne 16. 11. 2004, tentýž den krajskému soudu zasláné jednak faxem, jednak prostřednictvím držitele poštovní licence.

Pro posouzení výše uvedené kasační námitky je rozhodující právě obsah obou podání žalobců ze dne 16. 11. 2004. Žalobce a) v něm mimo jiné namítl nemožnost ověření, zda podíl žalobců na relevantním trhu přesahuje hranici *de minimis*. Žalobce b) pak vedle dalších žalobních bodů namítl, že předseda žalovaného nesprávně posoudil Smlouvu o propojení jako horizontální a na základě nesprávných údajů vyloučil aplikaci pravidla *de minimis*.

Byla-li žalobci namítána nesprávnost aplikace pravidla *de minimis* (respektive nesprávnost podkladů či nemožnost ověření závěru o podílu žalobců na relevantním trhu), musel krajský soud zkoumat, zda byly splněny zákonné podmínky pro aplikaci tohoto pravidla, respektive zda je závěr obsažený v žalobou napadeném rozhodnutí o neaplikaci tohoto pravidla přezkoumatelně zdůvodněn. Zákonným kritériem pro aplikaci či neaplikaci pravidla *de minimis* je mimo jiné určení výše podílů soutěžitelů na relevantním trhu. Není-li přezkoumatelně určen podíl soutěžitelů na relevantním trhu, nelze považovat za přezkoumatelný ani závěr o aplikaci či neaplikaci pravidla *de minimis*. Zrušil-li tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí z toho důvodu, že podíl žalobců na relevantním trhu nebyl přezkoumatelně vymezen, mimo jiné pro absenci popisu způsobu výpočtu tohoto podílu, učinil tak plně v mezích žalobních bodů. K porušení ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. proto v této části nedošlo.

Totéž platí pro závěr krajského soudu o nesprávném posouzení Smlouvy o propojení jako horizontální. Tuto skutečnost totiž výslovně namítl žalobce b) ve svém podání ze dne 16. 11. 2004. Ani v tomto případě tedy nemohlo dojít k porušení ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s.

A nakonec nemohlo dojít k porušení uvedeného ustanovení ani v části rozsudku, ve které se krajský soud vyjádřil k prekluzi práva vydat rozhodnutí ve věci. Předně totiž krajský soud neučinil žádný závěr o tom, zda k prekluzi došlo. Takový závěr proto ani nemohl být důvodem pro shledání nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jak nesprávně uvádí stěžovatel. Krajský soud výslovně uvedl, že teprve po doplnění podkladů bude na místě zabývat se případnou prekluzí práva uložit pokutu. Nebyla-li tedy tato otázka vůbec důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, z povahy věci nepřichází v úvahu překročení dispoziční zásady. Nadto k případné prekluzi práva vydat rozhodnutí ve věci by musel krajský soud v každém případě přihlídnout z úřední povinnosti (byl-li by pro to dostatek podkladů ve správním spise). I proto v této otázce nemohlo dojít k porušení ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

Kasační námitku překročení rámce soudního přezkumu proto shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

pokračování

Další námitkou stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že dohoda obsažená ve Smlouvě o propojení je dohodou vertikální. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Povahou téže dohody obsažené ve Smlouvě o propojení se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 Afs 59/2011 - 644, přičemž uvedl následující: „Kasační soud nemá žádné pochybnosti o tom, že na stěžovatelem vymezeném relevantním trhu jsou v obecné rovině účastníci Smlouvy vzájemnými konkurenty, neboť se nacházejí na téže úrovni trhu, kde nabízí zastupitelné služby stejnému okruhu zákazníků, tj. bojují o stejný okruh potenciálních zákazníků. Shoduje se však s krajským soudem v tom, že pro posouzení charakteru určité dohody není podstatné obecné postavení účastníků této dohody na relevantním trhu, ale konkrétní postavení účastníků, v němž se pro účely dané dohody nacházejí. I když ustanovení § 5 zákona o hospodářské soutěži výslovně nevyžaduje, aby strany dohody působily na odlišné úrovni trhu právě pro účely dané dohody, vychází takový výklad z komunitární definice, tj. nařízení Komise ES ze dne 22. 12. 1999 č. 2790/1999, jakož i z vyhlášky Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. 198/2001 Sb., účinné do 1. 10. 2005. Podle ustanovení § 1 uvedené vyhlášky se zákaz podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže nevztahuje na dohody splňující podmínky stanovené v této vyhlášce, které jsou uzavírány mezi dvěma nebo více soutěžiteli působícími pro účely dohody na různých úrovních výroby nebo distribučního řetězce a které se týkají podmínek, za nichž strany dohody mohou nakupovat, prodávat nebo dále prodávat určité zboží (dále jen „vertikální dohody“). V projednávané věci posuzoval kasační soud postavení účastníků Smlouvy pro účely této dohody a to na trhu provozování telekomunikačních sítí, tedy trhu jak byl vymezen žalovaným, neboť takto koncipoval žalobní námitku žalobce. K tomu, aby spojení převážně hovorů mezi zákazníkem jednoho účastníka a zákazníkem druhého účastníka bylo vůbec zrealizováno, tj. aby byl naplněn účel Smlouvy, museli si do tohoto momentu konkurující si soutěžitelé propojení sítí navzájem zprostředkovat. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že účastníci Smlouvy byli okolnostmi a právním rádem donuceni spolupracovat. Právě skutečnost, že jeden z účastníků Smlouvy se podle okolností stával slovy stěžovatele „převodním můstkem“ k zajištění hovorů, tj. zabezpečoval transfer služby ke konečnému zákazníkovi, umožňuje postavení účastníků pro účely Smlouvy hodnotit jako vertikální, které se podobá dodavatelsko-distribučnímu vztahu. Jinými slovy pokud se chtěl zákazník jednoho účastníka Smlouvy spojit se zákazníkem druhého účastníka, musel účastník volajícího zákazníka zaplatit druhému účastníku Smlouvy předem dohodnutou cenu za transfer hovorů ke konečnému adresátu. Ukončit hlasové volání mohl pouze ten účastník Smlouvy, v jehož síti se volané číslo nacházelo. Bez tohoto úplatného transferu by ke zprostředkování hovorů mezi zákazníky obou účastníků vůbec nedošlo a nelze tedy dospět k závěru, že v případě uzavřené Smlouvy jsou účastníci v přímém soutěžním vztahu. Důvody, které dle stěžovatele vedly k uzavření Smlouvy (nutnost spolupráce daná okolnostmi a právní úpravou), nemohou samy o sobě konkrétní postavení účastníků pro účely Smlouvy negovat. Služby poskytované účastníky Smlouvy lze vzhledem k jejich vzájemnosti označit za reciproční. Kasační soud proto námitce dovolávající se horizontálního charakteru Smlouvy nepřisvědčil.“

V nyní posuzované věci neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od tohoto hodnocení odchýlit. V citovaném rozsudku bylo reagováno na všechny argumenty stěžovatele, které i v nyní posuzované věci předkládá ve prospěch závěru, že se dohoda obsažená ve Smlouvě o propojení je dohodou horizontální.

Na právním názoru Nejvyššího správního soudu, že pro posouzení charakteru dohody obsažené ve Smlouvě o propojení je rozhodující konkrétní (nikoliv obecné) postavení soutěžitelů, nemůže nic změnit ani to, že v odborné literatuře byl vysloven opačný právní názor (konkrétně stěžovatel cituje JUDr. Jiřího Kindla, který se k této problematice vyjádřil v časopise Právní rozhledy 15/2006, s. 533, a v publikaci Munková, J., Kindl, J. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 2. vydání. Praha : C.H.Beck, 2009, s. 90-91). Kromě toho, že se Nejvyšší správní soud s tímto právním názorem z výše uvedených důvodů neztotožňuje, je nutno poukázat na skutečnost, že literatura rozhodně není v této otázce jednotná (srov. např. Petr, M.

a kol. Zakázané dohody a zneužívání dominantního postavení v ČR. Praha : C.H.Beck, 2010, s. 182-183, nebo Raus, D., Neruda, R. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář a souvisící české a komunitární předpisy. 2. aktualizované a přepracované vydání. Praha : Linde, 2006, s. 122).

Lze proto uzavřít, že krajský soud správně hodnotil posuzovanou dohodu obsaženou ve Smlouvě o propojení jako dohodu vertikální.

Správné posouzení charakteru zakázané dohody (vertikální či horizontální) má v obecné rovině vliv na správnou aplikaci pravidla *de minimis*. Podle ust. § 6 odst. 1 ZOHS se totiž zákaz dohod podle § 3 odst. 1 nevztahuje na a) horizontální dohodu, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 5 %, b) vertikální dohodu, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 10 %, nestanoví-li Úřad vyhláškou tento podíl vyšší. Závěr o tom, že v konkrétním případě charakter dohody pro tyto účely zásadní význam nemá, neboť podíl žalobců na relevantním trhu převyšuje 10 % (tj. pravidlo *de minimis* nemůže být aplikováno bez ohledu na charakter dohody), lze učinit pouze v případě, že je přezkoumatelným způsobem a na základě dostatečných podkladů zjištěn podíl žalobců na relevantním trhu.

Ani zbývajícím námitkám proto nebylo možné přisvědčit, neboť stěžovatel v nich vychází právě z těch svých závěrů, které přezkoumatelným způsobem v žalobou napadeném rozhodnutí nezdůvodnil. Stěžovatel se snaží soud přesvědčit, že podíl žalobců na relevantním trhu značně převyšoval 10 %. Nelze-li však vůbec přezkoumat závěr o výši tohoto podílu, jen stěží lze vyslovit, že je zřejmé, že převyšuje 10 %. Aby bylo možné posoudit, zda přichází v úvahu aplikace pravidla *de minimis*, musí být nejprve přezkoumatelným způsobem výše podílu na trhu určena. Žalovaný ani soud nemohou tento nedostatek bez řádného zdůvodnění či podkladů překlenout pouhým konstatováním, že je podíl žalobců na relevantním trhu zjevně větší než 10 %.

Uvádí-li stěžovatel, že je z prvostupňového správního rozhodnutí zřejmé, že společný podíl žalobců na relevantním trhu činil v roce 2002 cca 40 % a za 1. pololetí roku 2003 45 %, pak je nutno zopakovat, že tyto závěry shledal krajský soud nepřezkoumatelnými. Stěžovatel přitom proti tomuto podrobně odůvodněnému závěru krajského soudu ani věcně nebrojí. Krajským soudem zdůvodněný závěr o nepřezkoumatelnosti určení výše podílů žalobců na trhu nelze vyvrátit pouhým konstatováním, že z prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá výše podílů žalobců na trhu. Pouze na okraj lze proto opět odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 Afs 59/2011 - 644, v němž byly podobné závěry krajského soudu aprobovány. Kromě uvedeného konstatování stěžovatel k těmto závěrům krajského soudu pouze uvedl, že nepřezkoumatelnost určení výše podílů žalobci nenamítali. K této otázce se již však Nejvyšší správní soud vyjádřil výše, přičemž v tomto směru neshledal žádné pochybení krajského soudu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

pokračování

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Žalobce b) měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, nicméně žádné náklady řízení mu nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobce a) měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v podobě nákladů na zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a která činí 714 Kč. Jelikož má žalobce a) právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen zaplatit žalobci a) k rukám jeho advokáta na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Suchánková